

Barnet blev rød i Kinderne og sænkede Blikket mod Gulvet.

„Forresten ... du kunde maaske have godt af at komme lidt bort,“ vedblev Hansine lidt efter. „Saa lærte du ikke saa mange slemme Ting og kunde komme til at passe lidt bedre paa dine Klæder.“

Ved disse Moderens Ord, der pludselig bragte hende Stuearresten i Erindring, blev Sigrid endnu mere rød og listede skamfuld tilbage til sin Skammel.

Og atter var der i lang Tid fuldkommen stille i Værelset. Der hørtes kun de summende Fluere, der foer op og ned bag Ruderne, og Lyden af Abelones Skurevisk ude fra Køkkenet.

„Mo'er,“ sagde saa igen Sigrid med ganske sagte Stemme. „Naar jeg nu aldrig mere griser min Kjole til og ikke mere siger stygge Ord, maa jeg saa komme til Kø'ham.“

Hansine kunde ikke lade være at smile lidt.

„Vil du da saa gerne ind til den Dame i København, Sigrid?“

„Ja, det vil jeg rigtignok; hun var da pæn. Synes du ikke ogsaa, Mo'er?“

„Jo, det synes jeg ...“

„Mo'er, ... naar jeg nu aldrig mere griser min Kjole til, kan jeg saa ogsaa blive saadan en fin Dame, naar jeg bliver stor? Hva', Mo'er?“

Hansine svarede ikke straks.

„Aa, ja; det kunde du jo vel egentlig nok,“ sagde hun saa og faldt hen i Tanker.

III

I den Trang til Ensomhed, der i den sidste Tid var bleven bestandig stærkere hos Emanuel, havde han forladt Sognevejen og var gaaet ad en Sti langs Markskellene for at naa ud til Mosekærshusene. Denne afsides liggende Rede for Egnens Fattigfolk var en Kilde til stadig Uro og mismodig Bekymring for ham. Trods alt, hvad han dels personlig, dels ved Menighedens Bistand havde ofret for at afhjælpe Nøden der, baade den aandelige og den materielle, var der sletintet blevet udrettet. Efter syv Aars